

WSA w Krakowie orzekł, iż konsekwencją trwałego opuszczenia miejsca stałego pobytu jest wymeldowanie. Nie można uznać, że sporadyczne odwiedziny w Polsce, które wiążą się z wizytami w mieszkaniu świadczą o tym, że skarżący nie opuścił go trwale. Zameldowanie w lokalu odzwierciedlać ma rzeczywisty pobyt osoby w lokalu.

W przedmiotowej sprawie Prezydent Miasta orzekł o wymeldowaniu skarżącego z pobytu stałego z lokalu. Postępowanie wszczął przedstawiciel ustawowy małoletniego syna, będącego właścicielem lokalu. Argumentowano, że były mąż opuścił miejsce stałego zameldowania wiele lat wcześniej i już w nim nie zamieszkuje. Odwołujący się wskazał, że aktem darowizny przekazał lokal małoletniemu synowi. Stwierdził jednak, że często przebywa w tym lokalu z synami w okresie wakacji i ferii. Podniósł, że jest bezdomny i wniósł o zmianę decyzji. Wojewoda rozpoznając odwołanie wskazał, że o opuszczeniu miejsca stałego pobytu można mówić wówczas, gdy osoba fizycznie w danym lokalu nie przebywa, a opuszczenie tego lokalu nastąpiło w sposób dobrowolny i trwały. Wojewoda ustalił, że nastąpił rozpad małżeństwa, a w konsekwencji rozwód. Ojciec dzieci opuścił lokal i zamieszkał w innym miejscu, gdzie obecnie przebywa i koncentruje swoje najważniejsze sprawy życiowe. Mieszka na terenie Niemiec, nie posiada kluczy do mieszkania, a w lokalu nie znajdują się jego rzeczy osobiste.

Art. 35 ustawy o ewidencji ludności stanowi, że organ gminy wydaje decyzje w sprawie wymeldowania obywatela polskiego, który opuścił miejsce stałego pobytu, albo miejsce pobytu tymczasowego przed upływem deklarowanego okresu pobytu i nie dopełnił obowiązku wymeldowania się.

W orzecznictwie sądów administracyjnych utrwalił się pogląd, że o opuszczeniu miejsca stałego pobytu mówi się wówczas, gdy ma ono charakter trwały i jest dobrowolne. Przyjmuje się, że o trwałym opuszczeniu dotychczasowego miejsca stałego pobytu świadczy nie tylko fizyczne i długotrwałe nieprzebywanie osoby pod wskazanym adresem, ale także zamiar zainteresowanego założenia w nowym miejscu ośrodka swoich spraw osobistych, rodzinnych i majątkowych, który jest połączony z jednoczesnym zerwaniem wszystkich związków z dotychczasowym lokalem i brakiem woli powrotu do miejsca swojego dotychczasowego zameldowania.

Opuszczenie lokalu można uznać za dobrowolne, jeśli wynikało z nieskrępowanej woli przeniesienia swoich interesów życiowych w inne miejsce. Przez dobrowolność rozumie się nie tylko opuszczenie lokalu z własnej woli, ale także sytuację, w której, niezależnie od okoliczności opuszczenia lokalu, opuszczający lokal nie podejmuje żadnych działań zmierzających do przywrócenia możliwości przebywania w lokalu. W ocenie Sądu skarżący dobrowolnie opuścił miejsce stałego zameldowania.

Nie można uznać, że sporadyczne odwiedziny w Polsce, które wiążą się z wizytami w mieszkaniu świadczą o tym, że skarżący nie opuścił go trwale. Opuszczenie lokalu na pewien okres może być uznane za trwałe, jeśli okres ten jest wystarczająco długi. W myśl art. 28 ust. 4 ustawy o ewidencji ludności, zameldowanie w lokalu odzwierciedlać ma rzeczywisty pobyt osoby w lokalu. W żadnej mierze interpretacja okoliczności faktycznych nie może zatem prowadzić do sprzecznego z brzmieniem przepisu utrzymywania fikcji pobytu w lokalu osoby, która w rzeczywistości w nim nie zamieszkuje.

Zamiar stałego przebywania należy rozumieć, jako wolę skoncentrowania w danym miejscu swoich spraw życiowych i założenia ośrodka osobistych i majątkowych interesów, to zamiar czasowego pobytu, powinien wyrażać się nie tylko w woli powrotu do miejsca zameldowania na pobyt stały ale także w rzeczywistym dążeniu do tego.

WSA: Trwałe opuszczenie lokalu = wymeldowanie

Kategoria: Zarządzanie Przestrzenią

Opublikowano: piątek, 09, wrzesień 2022 10:22

Gabriela Trocka

Odsłony: 949

Zamiar powrotu do spornego mieszkania nie uzasadnia utrzymania zameldowania w nim skarżącego, skoro bezspornie skarżący nie zamieszkuje tak i obiektywnie nie ma prawa przebywania w nim.

Wobec tego należało uznać, że zaskarżona decyzja nie narusza przepisów postępowania, ani też prawa materialnego.

Wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Krakowie z dnia 5 października 2016 r. III SA/Kr 366/16